

”Kristi nærvær nu og til tidernes ende.”

Begge de bibeltekster, vi har fået foræret til i aften, rummer ord af Jesus peger frem mod tidernes ende. Men det interessante i dem er ikke, hvad der sker ved tidernes ende - for det er suverænt Guds afdeling. Det interessante er, at begge tekster har bud til os i det liv, vi lever her og nu.

I historien om brudepigerne siger Jesus til os: ”Vær vågne - lad ikke troens flamme gå ud. Giv den næring, brændstof - for det er den flamme, der oplyser vejen gennem livet og ind i evigheden.” I den anden tekst giver Jesus os både en opgave - at være kirke i mission - og et løfte: ”Se, jeg er med jer alle dage, indtil verdens ende.”

Efter et par menneskealldre, hvor troende mennesker nærmest blev betragtet som et lidt grinagtigt levn fra en svunden tid - og efter en periode, hvor alverdens nyreligiøse plattenslagerier har efterladt mange i dyb frustration, kan vi som kirke i mission glæde os over, at der i disse år i stadig stigende grad spørges efter åndelig substans i tilværelsen. Det kan ærgre og måske bekymre, at mange går uden om kirken med deres spørgen. Ganske mange vil gerne kende Jesus - men de har ikke megen fidus til kirken som institution. Når de så ikke vil komme til kirken, så må vi jo som Kristus-troende medmennesker komme til dem. Det er jo en gylden anledning for evangeliet om Jesus.

Samtidig oplever vi, at tro og religion spiller en stadig større rolle i det, der kaldes det offentlige rum.

I trit med denne udvikling blusser en meget gammel diskussion op - diskussionen om tro og viden - - nogle diskuterer tro *kontra* viden. Alt hvad der har med tro at gøre, bliver endevendt på højeste plan. Tro, gudsbilleder, livsforståelse og menneskesyn, næstekærlighed, bøn - det bliver videnskabeligt udforsket og endevendt og forklaret.

Siden oplysningstiden har videnskaben ædt sig dybere og dybere ind på områder, som folk mente, var forbeholdt troen. Det begyndte med spørgsmålet, om jorden var rund eller flad.

Der kører for tiden en artikelserie i Kristeligt Dagblad om tro og viden, og der er ingen ende på, hvad de kloge hoveder kan finde ud af, og hvad de kan udtale sig om.

Jeg har en meget god ven - et menneske, jeg sætter stor pris på. Han er et meget spirituelt menneske, men vil ikke kalde sig kristen. Han kom en dag og viste mig en avisartikel. Den handlede om, at man havde undersøgt, hvad der skete i hjernen hos nogle unge fra Indre Mission, når de bad. Der skete det samme, som når de talte med en god ven. Hvis de så bad til julemanden, skete der ingenting.

”Så,” tænkte jeg, ”nu skal vi have denne trivielle diskussion om, hvorvidt Gud er virkelig, eller han er en kemisk proces i enfoldige menneskers hjerner.”

Så tog min ikke-kristne ven fuser på mig og sagde: ”Jeg kan ikke snyder den slags. Det er, som om intet kan få lov at være åndeligt mere. Der skal absolut sås tvivl om alt, hvad nogen holder for helligt.”

Og jeg skulle tage meget fejl, om ikke mange kristne går rundt med den samme frustrerede følelse - og måske lader sig smitte af tvivlen. Er Gud bare en fiks idé?

Jeg sagde til ham: ”Bare rolig. Det, de har fundet ud af med deres videnskabelige metoder, er blot, hvad alle bedende har erfaret gennem hundredvis af år: At når man beder til Gud, så taler man med en ven..

Det er ikke så mærkeligt.”

Men så stødte jeg ind i noget i den samme diskussion om tro og viden, der bekymrer mig betydeligt mere. I fredags i Kristeligt Dagblad: ”Hvad betyder det for religionen, at der findes svar på alle de store spørgsmål? Guds berettigelse er, at der altid vil være flere spørgsmål end svar, lyder det fra [en] præst...”

Her er måske svaret på, hvorfor mennesker ikke søger til kirken, når de søger Jesus. Måske har vi i kirken være så gode til at gøre 'Ordet, der blev kød og tog bolig iblandt os', til en hel masse ord, vi skal rumme i hovedet, og meget lidt liv, så at troen bliver de antagelser, der begynder, hvor vores viden hører op. Og Guds opgave bliver så at fylde hullerne ud i vores viden, så vi ikke føler os utrygge. Og hvis han gør det, så tildeler vi ham en berettigelse - ham, der er Alfa og Omega.

Hvis det er tilfældet, så er det tid at vågne op og fylde olie på lamperne. For så er flammen ved at dø ud.

Findes Gud kun derude ved tidens og verdens og vores videns og vores kunnens ende?
I så fald skal vi sandelig rende langt efter olie til lamperne. Vi når det aldrig!

MEN: "Jeg er med jer alle dage indtil verdens ende," sagde Jesus.

På forsiden af folderen til bedeugen er et billede, der forestiller den brændende tornebusk. Sådan mødte Gud Moses, da han sendte ham til Egypten for at befri Guds folk fra slaveriet. En fantastisk erfaring af Guds nærvær på denne jord.

Men Gud kom nærmere. Et barn født i en stald i Betlehem. Gud blev menneske. Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, siger Johannes. Han levede vort liv sammen med os mennesker - i alt det vi ved og ikke ved, alt det vi kan og ikke kan. Han gik ind i vor dybeste smerte, han gik ind i gudsforladthedens tætteste mørke: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?" - da han hang på korset med al vor skyld på sine skuldre. Han gik ind i vor død - som er det sikreste, vi *ved* om vort liv - at vi skal dø. Og han opstod - han lever. Derfor kan vi tale med ham som en ven.

Ikke nok med det. Gud kom nærmere. For han sendte sin Ånd over vor jord - helt ind i vore hjerter. Hvad står udtrykket "vore hjerter" for? Det er kernen og summen af vort liv. Han er os nærmere end luften vi indånder.

Han selv er olien til troens lampe. Og troen på ham er ikke de antagelser, der begynder, hvor vor viden hører op. Troen på ham er det liv, vi lever sammen med ham - den vej vi vandrer sammen med ham her på denne jord - her i denne by.

Han er ganske nær i Silkeborg.

Og hans vej går i dag, som dengang Jesus vandrede ad Galilæas landeveje, om ad vort medmenneske i nød, i tvivl, i søgen. Ikke for at overbevise med forklaringer om det, vi ikke ved og forstår, men fordi den evigt nærværende Gud ønsker, at alle mennesker skal erfare hans nærvær og smage hans grænseløse kærlighed og frelsende nåde.

Kristus er os ganske nær, nu og til tidernes ende. Se ham og lev med ham. Amen.